

Žalosten se skrivaje splazi domov, pa na tihem na hlev domače hiše. Od tu je videl v svoje nemalo presenečenje, da je govedo doma. Stalo je pri jaslih neprivezano in z repom otepalo nadležne muhe. Primož ga priveže in gleda, če niso z govedom — pribezljali tudi škornji domov.

Nič. Popoldne je moral bos na pašo, a malički so se ga ogibali kakor nalašč. Ti preteta reč! Sram ga je bilo. Kaj, ko bi jih ukradel kdo? — Samo kje so, kje? Zvečer ni dolgo zatisnil očesa in ko je zadremal, se mu je sanjalo, da vidi, kako sam peklenšček na gorečih vilah odnaša njegove škornje kdovekam. Stresel se je, zdramil in vzdihnil prav srčno in milo. Šele črez dolgo je zaspal in sanjal, da so črevlji na črešnji — prav na koncu veje, kamor ne more do njih. Zjutraj je zagledal črevlje ob svojem zgjavju, sklenil roke ter zahvalil Boga in vse svetnike, da jih ni odnesel peklenšček na črešnjo.

Hudomušni pastirji so mu jih bili skrili in ponoči donesli na dom. Naslednji dan je pa že slišal, kako spleza Primož na črešnjo, mu vrug odnese škornje, a ponoči prihite sami za njim k postelji. Napev je bil prav tak kot za prvo in drugo kitico.

Primož zgrabi zakrivljeno pastirsko palico in jo takoj zapodi za prvim nagajivcem, a ta se mu izmuzne in zavpije:

„Pa bi jih bil varoval sam; čemu si pustil vruga na travnik? Narobe svet!“

Kaj je hotel Primož odgovoriti na to? Zapalil si je tobak v vivčku in molčal. Če so ga pa le dražili, je pobral kamen, tresko ali oklešček in ga vrgel za pederznimi opravljivci.

„Narobe svet je bil in ostane!“ si je ponavljal v tolažbo. „Kakor da nimajo ljudje potrebnjega opravila nego da oponašajo mene!“

Razbili vrč.

»Po vodé!« zakliče mati.

Hitro vrč v roké —
sestrica in brat hitita
mami po vodé.

»Danes vodo jaz nastrežem,«
sestra govori.

»Danes jaz!« de bratec moško,
»včeraj si jo ti!«

In beseda da besedo,
vrč zdrči iz rok,
lica, roke in črepinje
moči bridki jok.

E. Gangl.